

Program wychowawczy > Klasa II > Wartość I > Pozytywna relacja ze wszystkimi kolegami w klasie

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Człowiek funkcjonuje w dwóch wymiarach: osobistym i społecznym. Podstawą relacji z innymi jest życzliwość. Dziecko już od najmłodszych lat wybiera sobie osoby do zabawy. W towarzystwie jednych czuje się dobrze, a w innych nie. Wie jednak, że nikt nie jest „samotną wyspą”, a kolega to drugi „ja”. Z biegiem lat zyskuje świadomość, że aby lepiej zrozumieć innych, sam musi się otworzyć na drugiego człowieka.

W klasie dzieci muszą umieć słuchać siebie wzajemnie. Na godzinie wychowawczej powinien być poruszany temat empatii, komunikacji międzyludzkiej, akceptacji. Zadaniem wychowawcy jest stworzenie wspólnoty klasowej. Dzieci muszą czuć się dobrze w szkole, ponieważ jest ona ich drugim domem. Jeżeli uczeń będzie się czuł dobrze w szkole, będzie chętnie do niej uczęszczał, a jego samopoczucie będzie zdecydowanie lepsze. Pozytywna relacja ze wszystkimi kolegami w klasie często jest trudna do utrzymania. Powstają liczne konflikty, ale zawiązują się również przyjaźnie, czasem na całe życie.

Przyjaciele budują trwałe relacje, polegające na wzajemnym zrozumieniu, zaufaniu, szacunku. Nie uciekają od problemów, ale poprzez dialog, rozwiązują je. Są gotowi do poświęcenia i ofiary na rzecz swoich przyjaciół. Są różne sposoby okazywania przyjaźni. Pozytywne relacje w klasie w przyszłości zaowocują pozytywnymi relacjami społecznymi.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. J. Duszyńska, *Cudaczek-Wyśmiewaczek*, Nasza Księgarnia, Warszawa 2018, s. 5-6.

Wstęp

Panna Obrażalska, Złoński, Beksa, Pan Byle-jak, Kasia bojąca się grzebienia to główni bohaterowie zbioru kilku opowiadań, których spoiwem łączącym jest tytułowy Cudaczek-Wyśmiewaczek. „(...) lichy malusie i cieniutkie jak igła mieszkał w domku, co to nie był ani duży, ani mały, tylko w sam raz. Nie jadł i nie pił, tylko śmiechem żył. Śmiał się i śmiał do rozpuku, a brzuszek pęczniał mu, aż napęczniał jak ziarno grochu. Wtedy cudaczek był syty i zadowolony”. Dzieci swoim nagannym zachowaniem powodują, że Cudaczek czuje się bardzo dobrze. On żywi się złymi uczynkami, dlatego prowokuje dzieci do złego zachowania.

Cytat

„Było sobie miasteczko nad rzeczką. A w tym miasteczku stał sobie domek ani mały, ani duży – taki w sam raz. I w tym domku mieszkała panna Obrażalska. Panna

Program wychowawczy > Klasa II > Wartość I > Pozytywna relacja ze wszystkimi kolegami w klasie

Obrażalska miała osiem lat, zadarty nosek i jasne warkoczyki. Nazwano ją panną Obrażalską, bo się wciąż obrażała. Obrażała się dziesięć razy na dzień. Wtedy mówiła: «nie bawię się» albo: «nie potrzebuję». Potem nadymała buzię, zadzierała jeszcze wyżej ten zadarty nosek i siadała w kącie nastroszona jak sowa. Długo siedziała w kącie, tak długo, póki cała obraza nie wyparowała z niej jak woda z kociołka. Wtedy panna Obrażalska wracała do zabawy z dziećmi. I co dalej? Ano, za chwilę mówiła znów: «nie bawię się» albo «nie potrzebuję» i znowu odchodziła do kąta. Drugiej takiej Obrażalskiej nie było w całej szkole, nie było nawet w całym miasteczku nad rzeczką”.

Podsumowanie

Przedstawiony powyżej fragment prezentuje antywartość: wartość przeciwstawną wobec wartości pozytywnej relacji ze wszystkimi kolegami i koleżankami. Na podstawie tej lektury można tłumaczyć dzieciom, jak nie należy się zachowywać. Panna Obrażalska często gniewała się na dzieci, a nawet dorosłych. Przez to była nieszczęśliwa. Sama źle się z tym czuła i sprawiała przykrość innym. Dzieci wokół nie wiedziały, czemu dziewczynka tak się zachowuje. W konsekwencji zaczęłyby od niej stronić, co tylko pogłębiłoby problem.